

det gammel-russiske Parti aldrig vilde tilgive Keiser Alexander, hvis han, der rigtignok ved sin Thronbestigelse erklærede, at det var hans Agt at forbedre Polens Stilling, nu gav efter for de europæiske Cabinetters Paavirkning. Gueberkeren tør neppe i den Grad trodsse dette mægtige Parti, der endnu hverken har tilgivet ham Emancipationsdecretet eller alle de øvrige Reformplauer, han har udlafet.

— Den franske Regjering har begyndt et meget vanskeligt Bærk, idet den staaer i Begreb med at organisere den arabiske Eendom i Alger. Denne Beslutning har vakt stærkt Røre blandt de franske Colonister, efterat Keiserens Skrivelse, der bebudede, at Sagen vilde blive forelagt for Senatet, offentliggjordes. Keiserens Hensigter til Gavn for den arabiske Befolkning ere vistnok meget høimodige, og Frankrig kan ikke i vort Aarhundrede følge de Nationers Exempel, der have grundlagt deres Colonier ved med Sld og Sværd at udrydde de Indfødte; men det er vanskeligt at forstaae, hvorledes man kan tænke paa, at foretage en pludselig Revolution med Hensyn til Arabernes hele sociale Stilling. At lade Eendommen komme til at hvile paa et nyt Grundlag, det er den største Omvæltning, der kan foretages i et Samfund. Det kan ikke seile, at dette Forslag vil møde stærk Modstand selv i Senatet, der i de fleste Tilfælde dog kun optræder som Keiserens lydige og hengivne Tjener.

— I den græske Nationalforsamling findes der et mægtigt og mægtigt Parti, som kun modstræbende gav efter for Hølløvsens, saaledes som den aabenbarede sig den 21de Februar. Om det end for Dieblisset staaer i Baggrunden, betragter det sig dog ikke som overvundet, og det søger ved Hjælp af Intriguer at styrke sine mere loyale Modstandere. En saadan Intrigue har styrket den græske Udenrigsminister, Maurokordatos; hans Hørtgang kan let fremfalde hele Ministeriets Fald, og Følgerne heraf kunne være meget betænkelige for Grækenland. Man bør haabe, at Nationalforsamlingen, før end det fjerner et Ministerium, der har saa store Fortjenester af Landet, vil indsee, at disse forskjellige Regjeringer, der uaf-labelig afløse hinanden, og hvoraf ingen er istand til at holde sig, omfide vil compromittere Grækenlands Sag i Europas Line. Tilstanden i dette af saamange Revolutioner hjem-følgte Land er meget betænkelig, og det er ingenlunde under gunstige Vilkaar, at Prinds Wilhelm, der ifølge en tele-graphisk Depesche eenstemmig af den græske Nationalforsamling er valgt til Konge under Navn af Georg den Første, bestiger den ham tilhørende Thron. En af Nationalforsamlingen valgt Deputation skal alt have begivet sig til Kjøbenhavn for at underrette Prindsen om det paa ham faldne Valg.

M.

Tre ældre danske Ridderordener.

I „Dagbladet“ blev, i en Beskrivelse af Høitidelighederne i Anledning af Prindsesse Alexandras Formæling, Opmærksomheden henledet paa de tvende ikke længer eksisterende danske Ridderordener: L'Union parfaite og Mathildeordenen. „Illustreret Tidende“ meddeler idag Afbildninger af disse tvende og en tredje, langt ældre og ligeledes for længe siden af Brug gaaet, dansk Ridderorden: den væbnede Arm, og haaber, at følgende Notitser ikke ville være uden Interesse.

Ridderordenen den væbnede Arm stiftedes af Christian IV og uddeles første Gang den 2den Decbr. 1616 under de store Høitideligheder, som paa denne Dag fandt Sted i Kolding, i Anledning af Stesvigs Forlehning til Kongens Søster-søn, den høitids-gottorpke Hertug Frederik III. Skjøndt Ordenen første Gang kom Brug ved denne Leilighed, antages den dog nærmest at være foranlediget ved det heldige Udsid af Kalmartrigen, en Formodning, der bekræftes ved den Omstændighed, at de Mænd, hvem Kongen ved sin høitidelige Leilighed skjenkede den nye Orden, efter at han først havde givet dem det sædvanlige Ridderflag, vare tolv Herremænd, „som havde holdet sig vel ubi den Svenske Krig“, og Ordenen blev saaledes her nærmest tilbeelt som en Tapperhedsbelønning. Navnene paa de første Riddere sees af de latinske Vers:

•Fries, Lung, Scheel, Rantzou, Rantzou tu Bildegve Rantzou, Senckler, Sparr, & Pens, Sandberg, Scheel, partis equestris.

Ordenstegnet, en blaa emaillet, med Christian IV's Navne-siffer prydet, Arm, der holdt et draget Sværd i Haanden, hang i en fin Guldfæde. Den oprindelige Form forandredes imidlertid meget snart, idet den væbnede Arm fattedes i Forsvindelse med Elefantordenen, og siden gaves disse tvende Ordener forenede, indtil den sidste høitidelige Ordensubdeling under den nævnte Konge, der fandt Sted i Kjøbenhavn den 25de Octbr. 1634, i Anledning af den udvalgte Konge, Prinds Christians Formæling med den sachske Prindsesse Magdalene Sybille. Ved denne Leilighed veg nemlig den væbnede Arm ganske Pladsen for Elefanten, og siden har aldrig Nogen erholdt den. I den chronologiske Samling paa Rosenborg opbevares blandt flere Exemplarer af denne iældne

Orden i begge dens Stikfæller det Exemplar af den egentlige væbnede Arm, hvorefter Tegningen er gjort.

I denne Samling findes ligeledes Ordenen l'Union parfaite. Denne Orden blev stiftet af Dronning Sophie Magdalene, til Forhørligelse af hendes Egtefælle med Christian VI, den 7de August 1732, hendes elleveaars Bryllupsdag. Den kunde tildeles baade Herrer og Damer, men efter Stifterindens Dødsdag den 27de Mai 1770 blev den ikke mere uddeelt. Blandt de sidste Riddere vare Landgreverne af Hessen Cassel, Carl (død den 17de Aug. 1836) og hans Broder Frederik (død i Aaret 1837), der begge havde erholdt Ordenen paa Frederik V's Fødselsdag den 31te Marts 1759.

Ordenstegnet bestod af et hvidt emaillet Kors med en Guldkrone i hver af de fire Ender. Mellem Korsets Arme fandtes vekselsvis den norske Løve med den krumme Hellebard af Guld, Skafet hvidt emaillet, og den brandenborgske Trn ligeledes af Guld, Bingerne rødt emaillede. Midt paa Korsets Forside var anbragt en med Rosenstene besat oval Stjerne, der paa blaa emaillet Grund viste Kongens og Dronningens kronede Navnetræk i Guld; paa Bagsiden fandtes i Midten et blaa emaillet Skjold, hvori læstes: „In felleissimæ unionis memoriam.“ Korset hang i en blaa Silkesløise med Sørfant og bares af Herrerne i venstre Knaphul, men af Damerne paa venstre Side af Brystet.

Mathildeordenen blev stiftet af Dronning Caroline Mathilde, til Hæder for Kong Christian VII, paa hans Fødselsdag den 29de Januar 1771. Den skulde tildeles saavel Herrer som Damer, men i et begrundet Antal, idet Ridderne, Stifterinden iberegnet, aldrig maatte være flere end 24. Kun den, der havde fortjent Dronningens iærdeles Naade, kunde erholve Ordenen, og derfor skulde Enhver, som ved andre Midler stræbte at komme i Besiddelse af den, for bestandigt være udelukket fra dette Tegns paa hendes Bevaagenhed. Bar Nogen, der modtog Mathildeordenen, allerede i Besiddelse af Ordenen l'Union parfaite, skulde denne siebliffelig tilbagesendes Dronningen, og efter Mathilderidderens Død var det paalagt deres Arvinger at sende Ordenstegnet tilbage. De Første, der fik denne Orden, vare, foruden Kongen, Entedronning Juliane Marie og Arveprinds Frederik, Generalerne Rantzou-Ascheberg og Gähler, Kammerherre Enevold Brandt og Conferentsraad Struensee, Grevinde Holstein til Holsteinborg, Generalinde Gähler og Geheimeraadinde Schim-melmann.

Ordenstegnet bestod af Begyndelsesbogstavet til Dronningens Navn i Brillanter, omgivet af en Ring af ædle Stene. Foran var anbragt en kongelig Krone, medens tvende emaillede Blomsterkrone fornedet hvide sig opad Siderne. Ordenstegnet skulde bæres i et rosenrødt Silkebaand med Sølvstriber, af Herrerne om Halsen, af Damerne paa den venstre Side af Brystet. Denne Orden havde kun et kort Liv: allerede Aaret derefter bukkede den unge livsglade Dronning under for sine Fjender, og da de kom til Møret, maatte naturligvis Alt, hvad der kunde forherlige Mindet om Carolines Mathilde, træde tilbage i Mørket. Hverken i den chronologiske Samling, eller saavidt vides andsteds, findes noget Exemplar af dette Naadestegn, der blev udbeelt af den unge danske Dronning, medens hun endnu selv troede paa Lykken og gjerne vilde dele den med Andre.

C. A.

Digte fra Spanien.

I.

I Norden, i Kaffelovnstrogen,
Groe Eventyr deilig i Bogen,
Men ovre bag Pyrenæernes Muur,
Der voxe de vilde i den hele Natur,
Dg er Du selv ung, ret Flamme og Fyr,
Saa brænder Du op i et Eventyr.

II.

Ved Hufets Muur stod en Hæt af Geranier,
Der sad hun paa Trappens Marmorsteen,
Saa ung, saa deilig, hun solgte Kastanier,
Saa med Blomst i Haaret og med bare Been,
Hun saae med to Livens Line paa Gen,
Var man ei en Sømand, strax blev man en Spanier.

III.

Toledo.

Bær hilset Du Fortids Toledo,
Du ridderlige gamle By,
Hvor Maurer-Klinger blev smedet,
om det gaaer i Verden Ny.
Her er saa eensomt og stille,
forfaldent, øde og stort,
Af rustædte Hængsler er faldet
Alcazars Binduer og Port;

En ridderlig Gaard er nu Vertshuus,
min Stue en gammel Hal,
End pranger Familie-Baabet
over den aabne Portal;
Her er ei Kamin, men et Ildfad —
jeg hører den styrrende Regn,
Den flyder ned som en Søndflob
over den udbrændte Egn.
De nøgne, grangrønne Klipper
sig løste langs Tajos Bred,
De hende den larmende Fortid
og Nutidens Tensjømhed;
De hørte Mahomed prised,
og Chor-Sang til Jehova,
Nu høre de Locomotivet
som kommer og bruser herfra —
Dg saa er igjen det stille
Alt rundt om øde og stort,
Men deilig smør sig et Vintre
om Byens ældgamle Port,
Dg der bag det gittrede Bindue
Den deiligste Hofe jeg saae,
Dg den havde kulsorte Line,
tidt vil jeg tænke derpaa.

IV.

Alhambra.

Som en Volskharpe, brudt itu,
Men endnu ophængt paa Xenils Bjerg-Kant,
Seer jeg Dig Alhambra, killeblomstet,
Rigt udskåret; dog, din største Skjønhed
ligger i Grindringen om Klangen,
Tonerne fra dine brudte Strænge
Klang som Sværdet gav, som Snillet har den,
Dertil Effors-Toner, bløde, søde,
Svulmende til stormende Scirocco.
— Brudt itu er Harpen; Resten hænger
Af den mellem sørgende Cypreser,
Kostbar, rigt indlagt. Det er Alhambra.

V.

Det spanske Sprog.

Uf Rhythmer i Castagnetter
er Klang i det spanske Sprog,
Det følger melodisk, som sang det
fra Hjerternes Nadebog,
Det som en Toledo-Klinge
sig bøier og hugger dog til,
Det Ord har med Janus-Hoved
til Folkehummorsens Spil.
Betragt saa Murillos Madonna,
meer Himmelst bit Nie ei saae,
Det spanske Sprog maa hun tale,
og Englene det forstaae.

VI.

Spanien.

Spanien, hvilken Rigdom har Du
af Naturens Deilighed!
Palmestov og Cactus-Vilnis,
udbrændt Træn, Blomsterbed.
Skjønheds Stikfæller her vandre,
malerist er hver en Dragt
Dg om dine Ryster svulmer
Havet i sin Storheds Magt;
Maurerfolket gav Dig Minder
hvori Aand og Skjønhed boer,
Ved Cervantes og Murillo
er i Smillets Hjem Du stor;
Dg din Nutid eier Ungdom,
Munkene Du fra Dig jog.
Spaniens Blomstren forudskeer jeg
lyse vil i Fremtids Bog.

S. C. Andersen.

Billetuddeling til Gratisforestillingen i Adelphi-Theatret i London den 10de Marts 1863.

Af de utallige Billeder, som de engelske illustrerede Blade have bragt til Grindring om Prindsen af Wales' Formæling, meddele vi idag et af de mest karakteristiske, nemlig en Scene efter „Illustrated Times“, som fremstiller Uddelingen af Billetter til Gratisforestillingen i Adelphi-Theatret. Det er en Scene af det ægte londonfke Fjolleliv, med en Brimmel af Personligheder, der ville være vore Læsere bekendte fra Dickens' Fortællinger. Paris et circenses! har fra Romernes